

den Nytte, som man havde havt deraf, været en temmelig dyr Foranstaltning, og det havde vistnok, strengt taget, ikke været nødvendigt at holde alle de omtalte Betjente paa halv Sold; de Herrer vilde af Udvalgets Betænkning see, at der endogsaa er omtalt Feltslagtere, som ere blevne holdte paa halv Sold for at kunne begynde igjen under en kommende Krig. Dette var dog maaskee en noget vel vidt breven Forsigtighed. I ethvert Fald har Udvalget imidlertid dog ikke kunnet nægte, at de politiske Forhold paa den Tid muligt kunne have været af en saadan Beskaffenhed, at Krigsministeren har maattet ansee det for nødvendigt at træffe en saadan Foranstaltning for det Tilfælde, at Krigen skulde udbryde paany, og Udvalget har derfor indstillet til det høie Thing, at den omhandlede Udgift faaer at passere. — Jeg maa maaskee, for at afslutte med Alt, hvad der angaaer Intendanturen, her endnu omtale Indstillingspunkt 12. Under det vil det være det eneste Thing maaskee være blevet opmærksom paa en kort Bemærkning om, at, medens Combattanterne forlode Feltlønningsvilkaarene den 1ste December 1864, forbleve Afdelingsintendanterne paa Feltlønningsvilkaar indtil den 31ste December s. A. Endvidere bibeholdtes der en Intendant ved Ingeniørtropperne og en Intendant paa Søforterne. Udvalget har indstillet, at ogsaa Udgifterne til dem faae at passere, thi disse Intendantposter vare blevne oprettede under Krigen, og der kunde vistnok være ikke liden Grund til at bevare dem, ogsaa efter at Freden var sluttet. Hvad de i dette Indstillingspunkt nævnte 5 Intendant angaaer, da vare de en ligefrem nødvendig Følge af, at der vedligeholdtes 22 Batailloner, altsaa 5 Batailloner over det for den kongerigst-slesvigskke Hærsafdeling normerede Antal, hvilke altsaa hver maatte have en Intendant. Udvalget har derfor indstillet ogsaa dette til at passere som Noget, man ikke turde nægte muligt var en velbegrundet Foranstaltning.

Vi vende nu tilbage til Indstillingspunkt 11. Det var en Følge af de Begivenheder, som jeg i Begyndelsen af mine Udtalelser sigtede til, at den slesvigst-kongerigskke Hærsafdelings 17 Batailloner var det Antal Batailloner, som egentligt var bevilget, medens et Antal af 22

Batailloner derimod var Forudsætningen for selve den givne Bevilling, idet man paa den Tid, da Bevillingen blev givet, med Rette kunde gaae ud fra, at der som Supplement til de 17 slesvigst-kongerigskke Afdelinger vilde blive holdt 5 Batailloner for Forbundshertugdømmernes Vedkommende. Naar Krigsministeren nu i Fiuantsperioden 1864—66 har vedligeholdt denne Styrke af 22 Batailloner, da har han vistnok dertil havt skjellig Grund; han har nemlig anført, deels at Bevillingen var givet under den Forudsætning, at man skulde have 22 Batailloner, deels at man vilde have tilveiebragt en Svækkelse af Armeen, hvis man paa een Gang vilde have foretaget en saadan Reduction af Afdelingernes Antal, deels endeligt, at det da endnu var et aabent Spørgsmaal, hvorledes man vilde organisere Armeen, hvorfor Krigsministeren ikke vilde foregribe Lovgivningsmagtens Indskydelse derpaa ved gennem en administrativ Beslutning at etablere 17 Batailloner istedetfor de 22 Batailloner, som man hidtil maatte gaae ud fra. Det har jo ogsaa ved de senere Bevillinger viist sig, at man ikke er bleven staaende ved de 17 Batailloner. — Naar der oprettedes 8 Brigader istedetfor de bevilgede tre, da havde dette sin Grund i, at Afdelingerne eller Bataillonerne da bleve normerede med een Stabsofficer, istedetfor, som efter Planen af 1842, med 2, og at der derfor anvistes de 8 Stabsofficerer, som beholdtes af det saaledes besparede Antal, forbi de vare nødvendige som højere Commanderende i Krigstid, og som altsaa holdtes til Tjeneste som Brigadecommandeurer for det Tilfælde, at Krig paany skulde udbryde, en passende Fredsvirksomhed som Brigadecommandeurer. Om dette nu end ikke laa i Bevillingen, saa er dog ikke nogen Meerudgift derved fremkaldt, ja den høitærede Krigsminister har endogsaa troet at kunne udtale, at der ved den Reduction i Personalet, som skete efter Tilendbringelsen af Krigen, tilveiebragtes omtrent en ligesaa stor Besparelse, som om man havde affasset 6 à 7 Batailloner. Det er nu vel tvivlsomt, om en saa stor Besparelse virkelig opnaaedes, men i alt Fald synes dog de Grunde, som af den høitærede Krigsminister ere blevne anførte for, at man handlede, som her omtalt,